

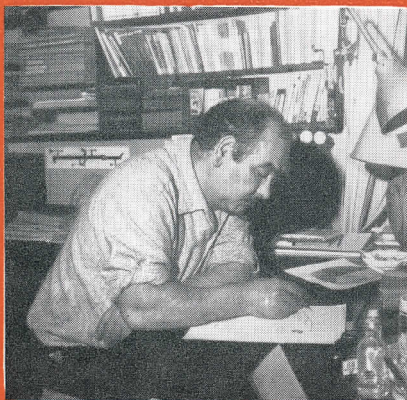
FRIMS

1970

8

Repertoár malé scény, ročník 8, 1970, cena 3 Kčs

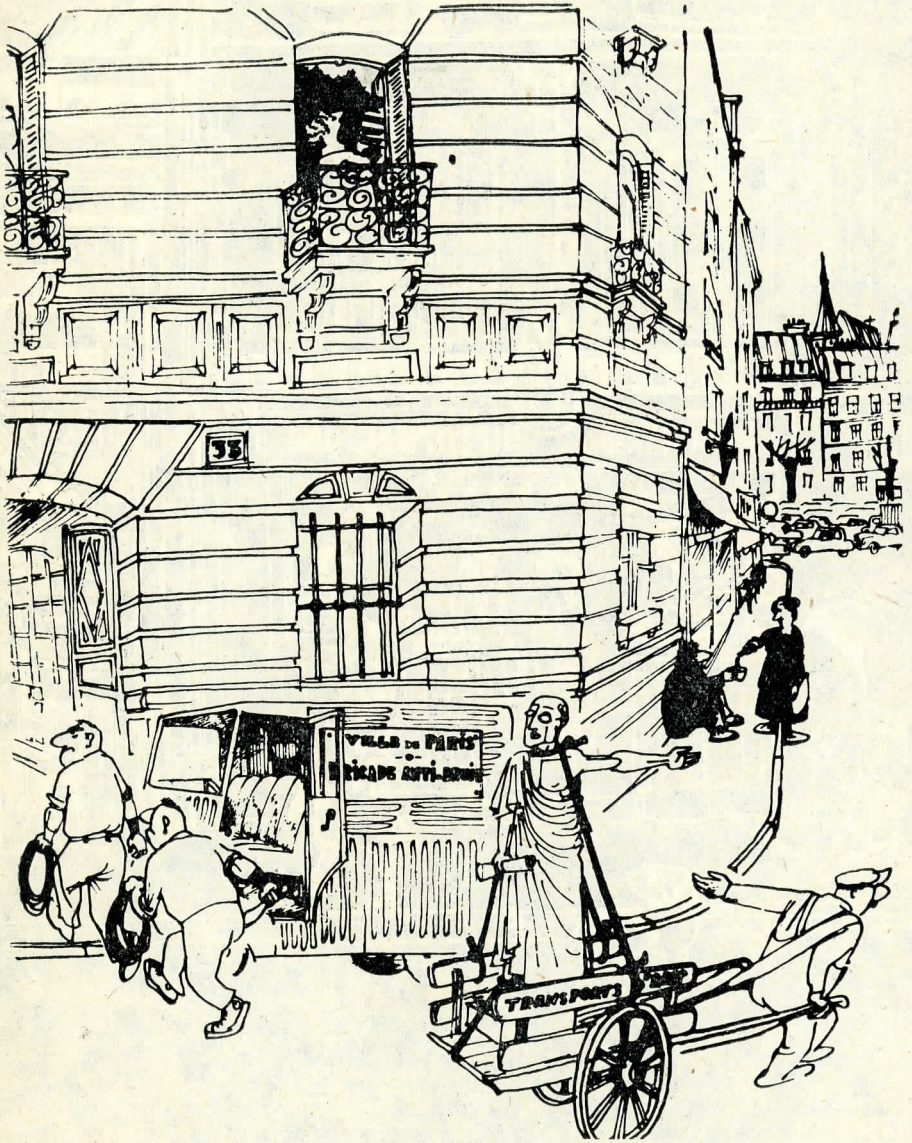

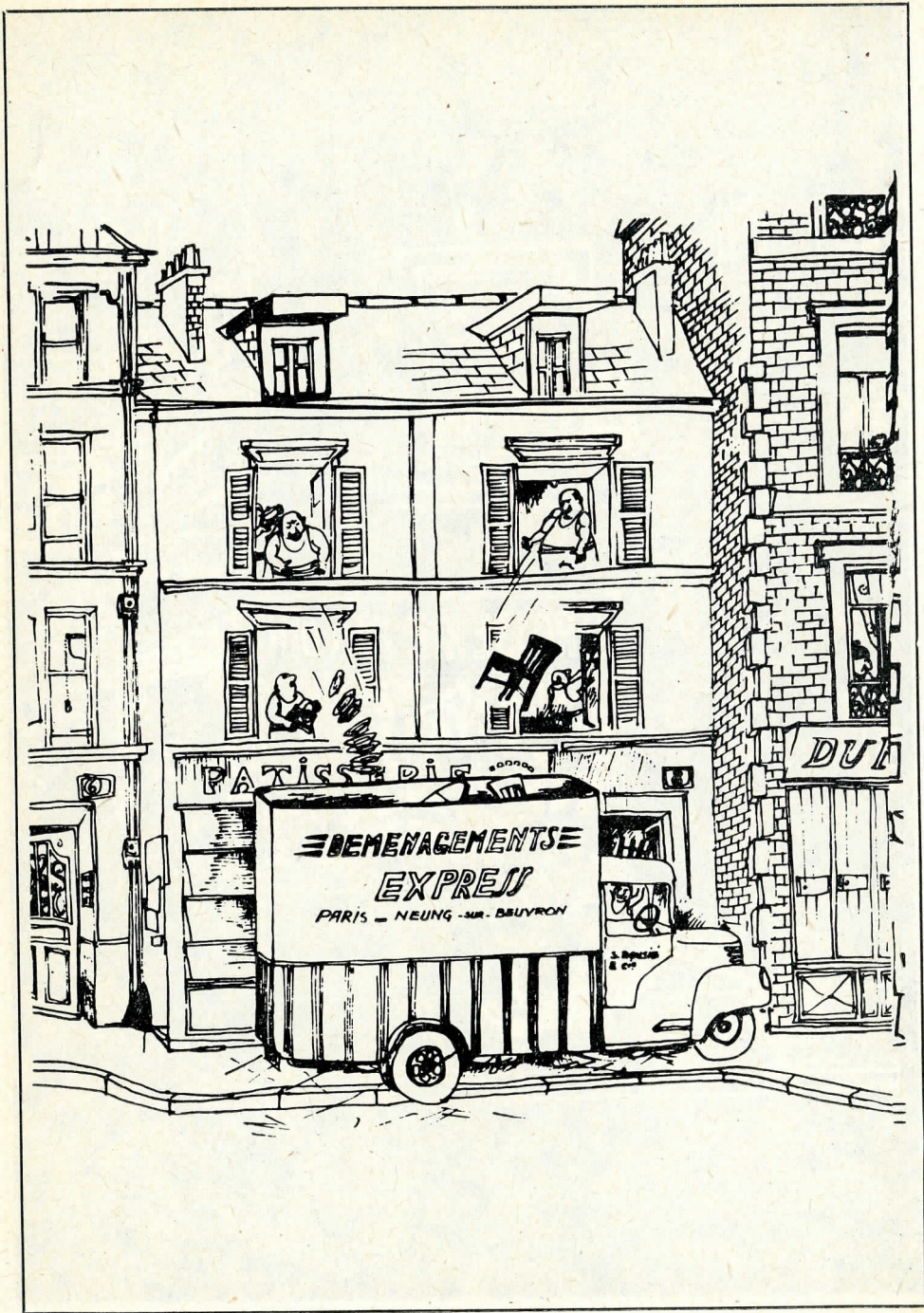
VYSTAVUJE

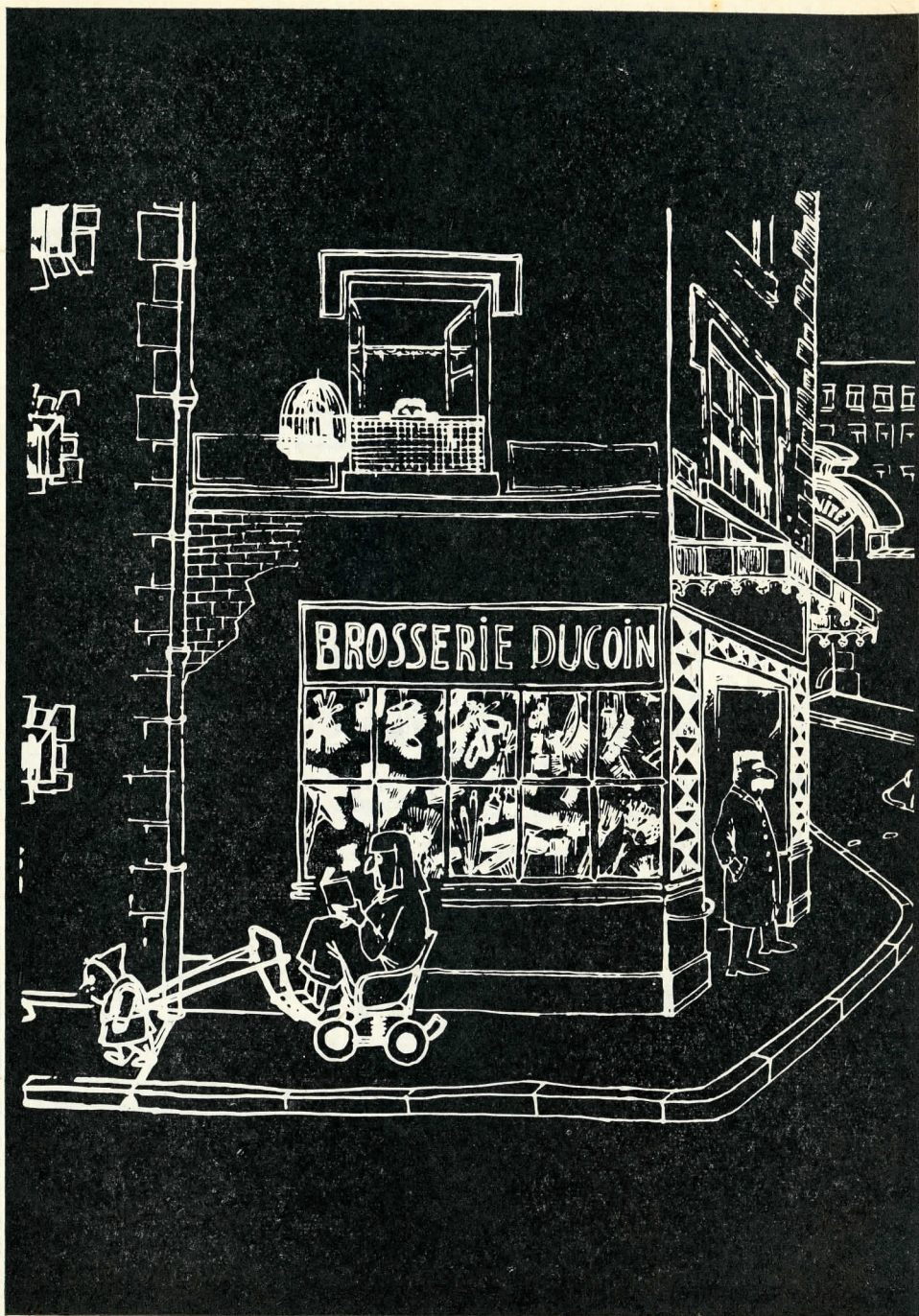
MOSE

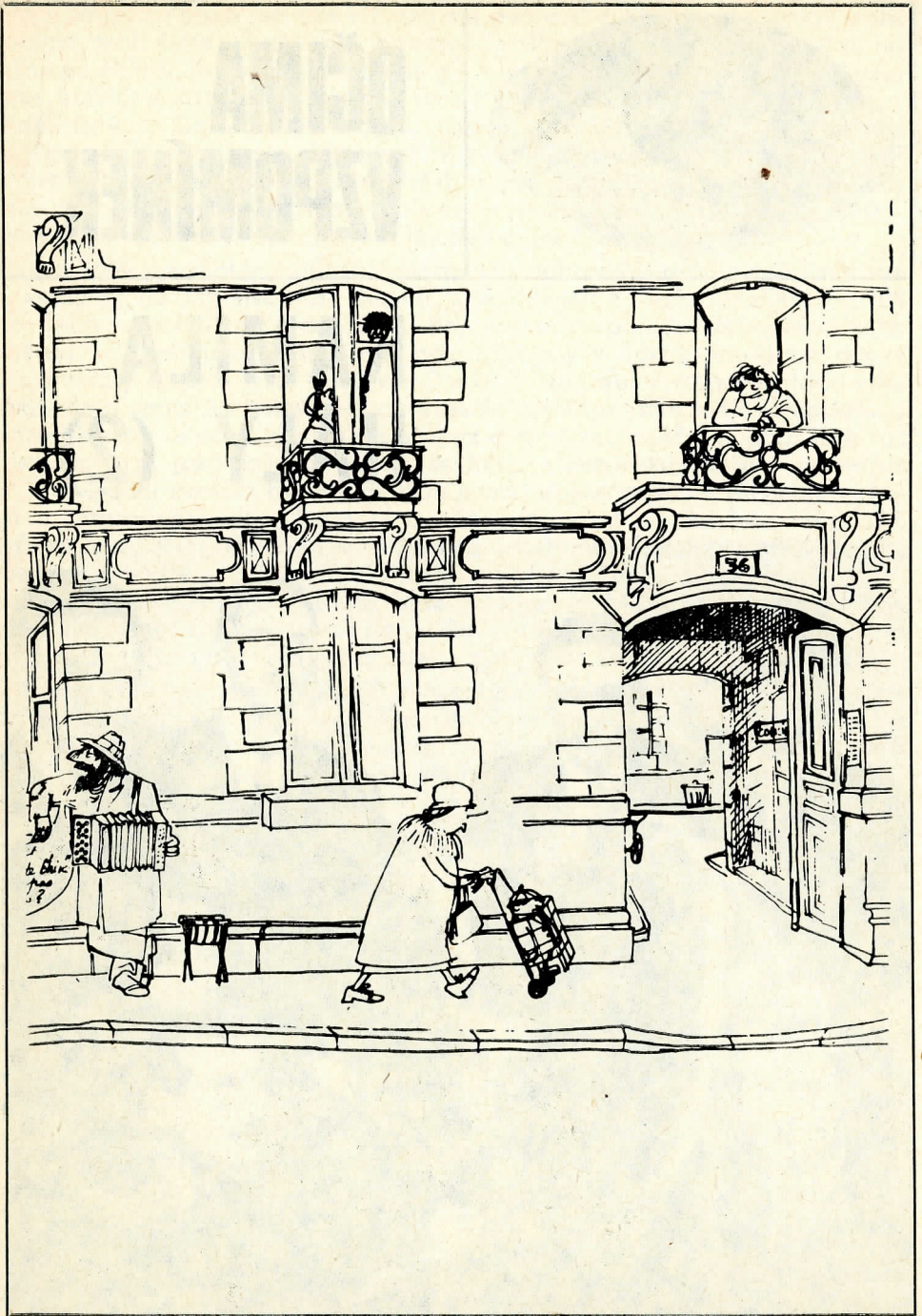

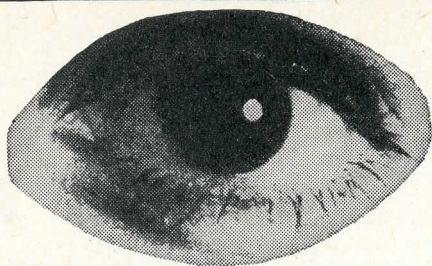

OČIMA VZPOMÍNEK

KAMILA HÁLY (2)

„Po návratu z Polska jsme se v Praze ani neohřáli a již jsme podepsali další kontakt, tentokráte s brazilským baletem Brasiliana, s nímž jsme se vydali na turné po Polsku, Rakousku, NSR a Belgii. V mezidobí, které jsme strávili doma, jsme hrávali v různých kavárnách, hlavně v Alfě a ve Vltavě, v létě jsme zájžděli také do Gottwaldova a do Bratislavy. Pro zájezd s Brasilianou byl náš orchestr ještě rozšířen a účinkovali v něm také bývalý jazzový harmonikář a flétnista Zdeněk Zíka a Karel Velebný na saxofon a vibrafon. Z té doby také pochází jediná nahrávka kapely na gramofonových deskách v Československu, obsahující skladby Proč by ne? a Tančíme na hvězdě.

V roce 1959 vyvrcholila zájezdová činnost do zahraničí naším největším turné – vedlo až do Japonska. 20. června jsme odletěli z Prahy letadlem TU 104 do Káhiry a odtud dále do Tokia. Reprezentační pořady československého cirkusu, v němž jsme účinkovali, byly zahájeny v Tokiu, kde jsme pobýli 6 týdnů a pak jsme ještě navštívili Ósaku a Nagoyu. Vystupovali jsme také dvakrát v japonské televizi a v tokijském rozhlasu jsme měli samostatnou půlhodinovou relaci, v níž jsme hráli jazz a moderní taneční hudbu. Jistě vás bude zajímat, jaká taneční hudba se hraje v Japonsku. Nejvíce je možno slyšet původní domácí tvorbu, která je poměrně jednoduchá, většinou mollová a připomíná hudbu, která se u nás hrála před mnoha lety. Obzvláště v Tokiu je mnoho nočních podniků, ovšem úroveň hudebních produkcí je velmi rozdílná a vedle dobrých kapel hrají i soubory vyloženě slabé. Moderní taneční hudbu, kterou jsme tehdy slyšeli, nebylo možno dost dobře srovnávat ani s tím, co tehdy u nás hrál Karel Vlach a Zdeněk Barták. Velmi oblíbená byla hudba jihoamerického charakteru, především ča ča.

S Japonskem jsme se rozloučili koncem září – absolvovali jsme tam celkem 137 cirkusových představení. Tajfun, ohlášený hned následujícího dne, jsme po našich dosavadních zkušenostech nebrali příliš vážně – již v Tokiu jsme totiž zažili zemětřesení, které jsme klidně zaspali. Tentokráte jsme však byli svědky opravdu nevídané zkázy – vítr dosahoval rychlosti 262 kilometrů za hodinu a podle japonských údajů to byl největší tajfun od roku 1911. Značnou část našich rekvizit, uložených ve veřejném skladišti, úplně zničila záplava mořské vody. Po pěti dnech dobrodružné plavby a mořské nemoci většiny členů orchestru jsme přistáli v Hong Kongu, odkud nás letadla Air India odvezla přes Kalkatu do hlavního města Barmy Rangúnu. Tam jsme se zdrželi celkem 10 dnů a doprovázeli ve varieté část našich cirkusových umělců. V celém Rangúnu, který měl tehdy milión obyvatel, nebyl ani jeden noční klub a proto se tam nehrál ani jazz, ani taneční hudba. Na recepci, uspořádané na naši počest barským ministerstvem kultury, jsme však slyšeli dva místní orchestry, hrající původní barskou hudbu – jeden používal také saxofony a druhý se skládal z tradičních lidových nástrojů, mezi nimiž převažují nejrůznější bubínky. Z Barmy jsme se vrátili opět do Kalkaty, kde se hrála především domácí hudba, která nám byla zpočátku cizí: když jsme však slyšeli některou z oblíbených skladeb častěji, zapamatovali jsme si ji stejně dobře jako naše evropské písničky. Z Kalkaty jsme jeli ještě dále do Bombaye, kde jsme si několikrát zahráli s našimi indickými přáteli na jam sessions. Nu a pak jsme se konečně v polovině března vrátili tůčkem opět domů.

I v době, kdy jsem vedl svůj malý orchestr, mě nepřestaly zajímat big bandy

a snažil jsem se, aby moje aranžmá i pro malé obsazení zněla co nejvíce jako velká kapela. Kromě toho jsem také psal instrumentace pro orchestr Karla Vlacha a zčásti i komponoval. Z roku 1954 pochází můj první pokus o větší hudební formu – jazzová fantazie *Můj sen*, nahraná Vlachem na desku až v roce 1959. Názvy některých mých skladeb pro Vlachovu kapelu byly ovlivněny zájezdy do zahraničí – např. *Mateus* byl bubeník *Brasiliány*, *Ginza* je jedna z hlavních ulic v Tokiu apod. Pro Karla Vlacha jsem spolu s bratrem napsal také jednu rozsáhlejší skladbu a sice *To je blues*, která měla představovat – spolu s prolínajícím se mluveným slovem – členy kapely. Když začátkem roku 1960 založil Karel Krautgartner Taneční orchestr Čs. rozhlasu, navázal jsem s tímto tělesem brzy spolupráci. To už jsem předal svoji malou kapelu Eduardovi Parmovi a věnoval jsem se výhradně komponování a aranžování. První mojí skladbou pro TOČR byla TU 104, pak následovali Dvojníci pro tenorsaxofonisty Ulrycha a Rückera. V lednu 1961 došlo k rozšíření TOČRu o další hudebníky – jedním z nich jsem byl i já. Nastoupil jsem do rozhlasu jako pianista kapely a tím začala má pravidelná činnost v TOČRu, která trvá dodnes. V počátcích se tento orchestr orientoval více na jazz a proto jsem se mohl věnovat zcela komponování a aranžování, ba dokonce pustit se i do větších forem – tak také vzniklo v roce 1961 čtyřdílné *Koncertino* pro alt sax a jazzový orchestr; zkrácená verze této skladby byla nahrána na desku *Československý jazz 1961*. O tuto skladbu projevil zájem také kanadský orchestr *Dave Robina* z *Vancouveru* a když jsem jim zaslal notový materiál, skladbu v americkém *Seatlu* skutečně hráli, prý s velkým úspěchem. Honorář 100 dolarů jsem prohýřil v 25 LP deskách s nejrůznějšími big bandy, které jsem si tehdy objednal.

V TOČRu vedeném Krautgartnerem jsem chtěl dále pokračovat v tom, co jsem kdysi u Bartáka začal – ve snaze vytvořit vlastní styl a tvář orchestru. Ovšem kapela se – v souhlase s měnícím se vkusem publika – stále více odkláněla od jazzu a věnovala se pop music. Tomu bylo také přizpůsobováno obsazení: v kapele se objevila baskytara, váha se přesunula na žestě doplněné smyčci apod. A když se nám ani příliš nevyvedla dvě vystoupení na prvních jazzových festivalech, začal Karel Krautgartner prosazovat názor, abychom nevystupovali veřejně; stejně prý to není finančně příliš výhodné. Kapela se tedy začala věnovat především práci ve studiu, ať již v rozhlase, v televizi, v Gramofonkách nebo ve filmu. Teď, po dvou letech, jsme zjistili, že to prostě nejde hrát jen a jen ve studiu, protože tím jde výkon orchestru nesporně dolů. Máme sice perfektní hráče, ale velmi málo sólistů. A jazz se v big bandu bez několika improvizátorů dělat nedá, tady ani sebelepší souhra nepomůže.

Nyní jsme tedy v rozhlase postaveni před otázku, co dále. Zatím nebylo vyřešeno vedení kapely a tak se Josef Vobruba věnuje pop music a já jsem si vzal na starost jazz. První problém, který musíme rozlousknout, je obsazení – zůstala nám na krku nesmyslná skladba bandu, který musíme doplnit především o sólisty. V saxofonové sekci již nastoupil Petr Král a není vyloučeno, že se jednoho dne mezi trumpetisty objeví ještě *Laco Déczi*, který s námi už dnes nahrává. Za *Václava Hybše* ovšem hledáme náhradu především v zástupci vedoucího sekce, aby se mohl střídat s *Rudolfem Příbíkem*. Dnes je totiž

koncert na jednoho leadra sekce příliš náročný a je celkem známé heslo, že kapelu tvoří první trumpetista a bubeník. Pokud se týká zaměření orchestru, to mám celkem promyšlené: v podstatě lze říci, že nechceme dělat experimentální muziku, třetí proud nebo skladby, jaké píše třeba Pavel Blatný – a když, tak jen okrajově a pod jiným dirigentem, kterého by si pro tento účel mohl rozhlas zvlášť najmout. Mým cílem je věnovat se především hlavnímu proudu, tak, jak ho dnes hrají třeba Woody Herman, Stan Kenton, Buddy Rich a další. Nemám však přesný vzor, podle kterého bych chtěl kapelu usměřňovat; naopak tomu přesně vím, co lze od jednotlivých muzikantů očekávat stejně tak jako od celého bandu. Zatím dělám aranžmá sám, ale ke spolupráci na nahrávkách bych rád zmobilizoval každého dobrého jazzmana, který by s námi mohl spolupracovat. Budeme používat v obsazení také flétnu, na kterou bude hrát výborný Válek, s Décim počítáme každopádně a chtěl bych také přilákat ke spolupráci Karla Velebného. Pro tohle velké obsazení jsem už napsal takovou suitu, Žebráckou operu; je to ovšem cele přepracovaná parafráze. Nevím však, kdy se dostaneme k natočení této věci, protože díky požáru ve studiu A máme z loňska mnoho nedodělaných starších věcí a tak se k novinkám dostaneme až doženeme to zpoždění.

Naše kapela se už dvakrát představila na veřejných koncertech v Lucerně. První (spolu se Stars of Faith) ukázal, kam míříme a čím se chceme vyžít. Druhý (spolu s Ronnie Scottem) byl zase vzpomínkovou záležitostí u příležitosti 10. výročí trvání kapely. Třetí koncert pak bude na podzim a tam bych chtěl předvést, jak si představuji další vývoj TOČRu – vycházející z moderního swingu a bez velkých experimentů. Jak to dopadne, to ukáže teprve budoucnost.“

St-Ks

Přání

Vlasta Podrabská

Uvězni mě

*kruhu hřejivých hrnků
v květovaném ubrusu*

Vdechni mě

*obláčku amfory
podporo lýkového slunce*

Splet' mě

prstenci prstů

Zdrž mě

domečku karet

Obejmi mě

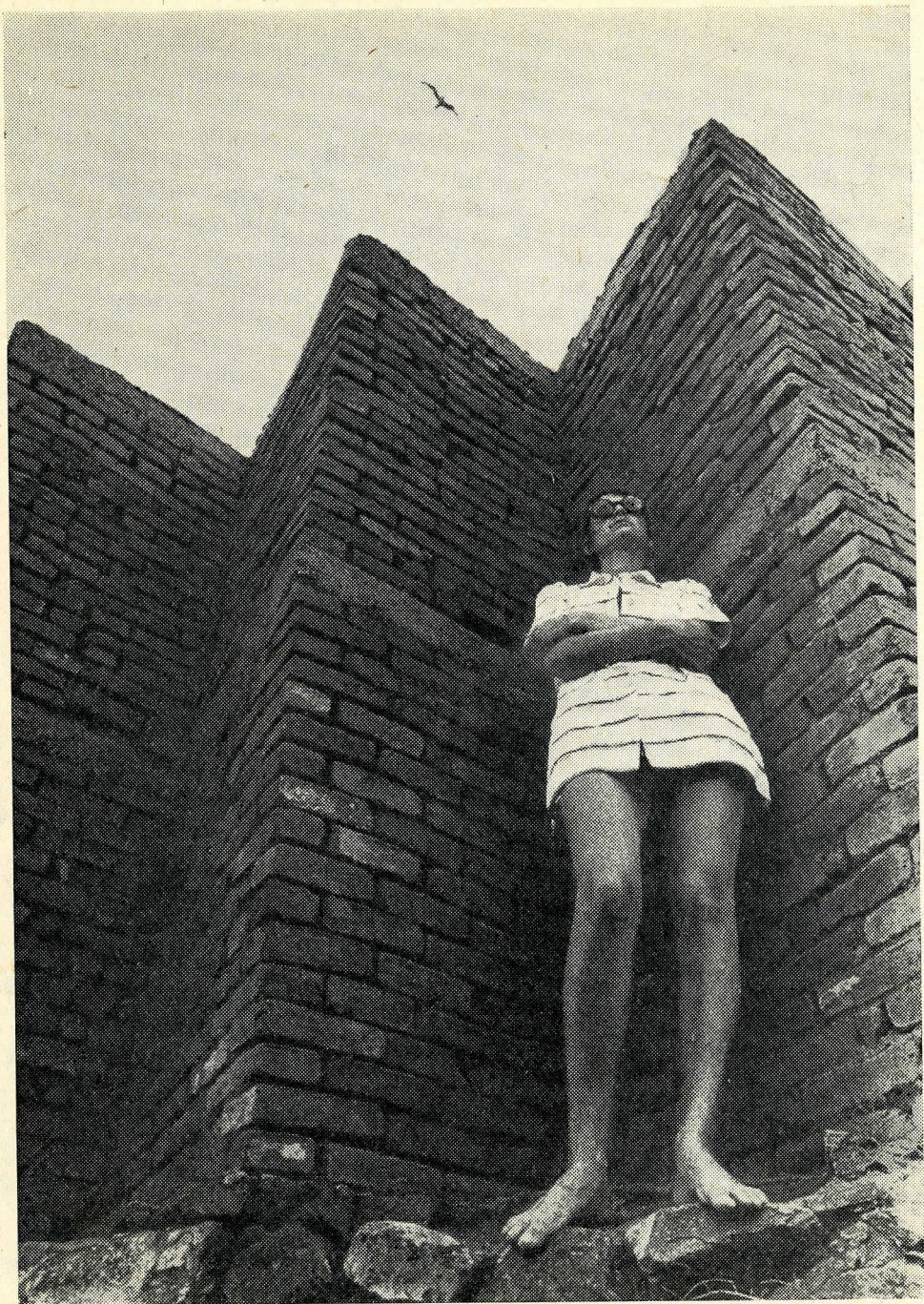
plote žlutého obležení

Slizni mě

*ze lžičky smíchu
na kolejích očí*

*až do pocitu zvrtné únavy
než překročím práh stanice odzvonění
než řekneš*

je ráno

ANATOLE
FRANCE

Komedie o muži, který si vzal němou

OSOBY:

PAN LEONARD BOTAL, SOUDCE

KATEŘINA, JEHO ŽENA

MISTR ADAM FUMEE, ADVOKÁT

PAN SIMON COLLINE, LÉKAŘ

PAN JEAN MAUGIER, MASTIČKÁŘ A BRADYŘ

PAN SERAFIN BULAURIERE, LÉKÁRNÍK

GILLES BOISCOURTIER, TAJEMNÍK SOUDCE BOTALA

ALISON, SLUŽKA U BOTALA

MADemoiselle de la Grandiére

SLEPEC

SCÉNA:

VELKÝ POKOJ V DOMĚ SOUDCE BOTALA V PARÍŽI

Otištěno zkráceně

JEDNÁNÍ I.

Scéna 1.

Leonard a Adam.

Adam: Přicházím pane sudí a drahý spolužáčku, svěřit vaší péči mladou osiřelou dívku, o jejíž při máte vy rozhodnout.

Leonard: Dá prášky?

Adam: Je to mladá sirota . . .

Leonard: Nu, rozumím. Dá prášky?

Adam: Je to mladé osiřelé děvče, okradené svým poručníkem, který jí nechal jen oči, aby mohla plakat. Ale vyhraje-li při, bude velmi bohatá a jistě se vám bohatě odmění na důkaz své vděčnosti.

Leonard (bere od Adama listiny): Prozkoumáme její věc.

Adam: Děkuji vám, pane sudí a můj drahý spolužáku! Ale řekněte mi, je s vámi všechno v pořádku? Vypadáte souzřeně. A máte zde přece výborné postavení.

Leonard: Zaplatil jsem za ně dobře a nebyl ošizen.

Adam: Patrně vás unavilo osamělé žití?

Leonard: Jakže? Což, mistře Adame, vůbec nevíte, že jsem se právě oženil? Ano, právě předešlý měsíc s dívkou z nejlepšího domu a okolí, mladou a pěkně urostlou, s Kateřinou, sedmou dcerou trestního soudce Balency. – Bohužel, je nemá. To je, co mne souží!

Adam: Vaše žena je nemá?

Leonard: Jako ryba.

Adam: Nevšiml jste si toho, než jste si ji vzal?

Leonard: Necítil jsem se tím tehdy tak dotčen, jako teď. Měl jsem na zřeteli její krásu a bohatství, přemýšlel jsem o jejich přednostech a zábavě, kterou mi přinesou. Ale všechny tyto okolnosti pozbyly pro mne váhy a přál bych si opravdu, aby uměla mluvit.

Adam: To chápu.

Leonard: Co potřebuje soudce ve svém domě? Pěknou ženu, která by vlídně přijímala žadatele a jemně přivedla řeč na vhodné dary, aby jejich případy byly s větší péčí prostudovány. Lidé dávají, jen dodá-li se jim k tomu odvaha. Žena chytrou rozmluvou a rozšafným jednáním může dostat šunku od jednoho, kus sukna od druhého a od třetího víno nebo drůbež. – Ale chudák moje nemá Kateřina nesežene nikdy nic. A to ještě není všechno. Žiji s němou ženou a stávám se sám němým; jak často se přistihnu, že dělám znamení, kterých ona užívá! Včera jsem při přelíčení ohlašoval rozsudek pantomimou a odsoudil jsem člověka do káznice pouze němým ukázáním a gestikulací.

Adam: Nemusíte mi povídat víc.

Leonard: Teď tedy znáte příčinu mého zármutku.

Adam: Ale je snad možná náprava . . .

Řekněte mi, je vaše žena tak hluchá, jako je nemá?

Leonard: Kateřina není hluchá. Slyší i trávu růst.

Adam: Pak ale není případ tak docela beznadějný. Což bylo třeba, aby venkovan jako já vám přišel říci, že několik kroků od vašeho domu na křižovatce v domě „U draka“ bydlí proslulý lékař Simon Colline, který získal věhlas právě podstřihováním jazýčků pařížských dam? Obratem ruky dojde z úst vaší ženy čistého proudu krásně znějící řeči, jako kdyby se otevřením kohoutku uvolnil pramének, který proudí s tichým bubláním.

Leonard: Je to pravda, pane Adame? Neklamete mne? Nenamlouváte mi něco?

Adam: Říkám vám jako přítel čistou pravdu.

Leonard: Pak pošlu pro toho slavného lékaře. Nebudu ztrácet ani okamžik.

Adam: Jak chcete . . . ale než ho zavoláte, rozmyslete si řádně, co je třeba učinit. Protože uvážíte-li vše dobře, mít němou ženu má své nepříjemnosti, ale také přednosti.

Scéna 2.

Leonard (usedá ke stolu zatíženému soudními spisy): Musím dnes vydat čtrnáct rozsudků, kromě rozhodnutí případu svěřenky pana Adama Fumee. A to je velká práce, protože rozsudek, aby zjednal soudci vážnost, musí být pěkně vysoustruhován, elegantní a vykrášený všemi ozdobami slohu i myšlenky, která musí být příjemně podána a hravě vyjádřena. Do čeho vložíš ducha, když ne do rozsudku?

Kateřina vejde horními dveřmi u schodů, usedá u okna a vyšívá. Leonard vzhledne od své práce u stolu. Spatří Kateřinu a jde ji políbit. Ona mu vejde vstříc, udělá poklonu a opětuje jeho políbení.

Leonard: Dobré jitro, moje milovaná . . . Ani jsem vás nezaslechl. Jste jako bytost z pohádky, která se jen vznáší vzduchem, jako sen bohů – jak básníci praví – seslaný dolů šťastným smrtelníkům.

Kateřina (projevuje radost z jeho lichocení)

Leonard: Mám pro vás dobré zprávy, má milovaná. Za chvíli sem přijde slavný lékař, který vám dá řeč. Rozváže vám jazýček tak, že to ani nezabolí.

Slepec (přichází ulicí, hraje živý, starodávný tanec. Zastaví se, vyvolává bolestným hlasem): Almužnu, pro lásku boží, dobří pánové a paní!

Leonard (ho pohybem vyhání)

Kateřina (za něj prosí gesty, ukazujíc, že je slepý)

Leonard (ustoupí a vrátí se k psacímu stolu)

Kateřina (naslouchá u okna slepcovu zpěvu, tanči)

Slepec (přestane hrát i zpívat a volá hluchým, hrozným hlasem): Almužnu, pro milosrdenství boží, dobří pánové a paní!

Leonard (vyhání slepce a spílá mu): Poběhliku! Prohnilý prašivče! (Hází mu na hlavu balík listin. Ke Kateřině): Lásko moje, než jste přišla dolů, nemarnil jsem čas; odsoudil jsem čtrnáct mužů a žen na pranýř a rozdělil mezi sedmnáct lidí sto pět let na galejích. Nevnuká vám to představu o moci soudcovské? Mohu-li se ubránit pocitu pýchy?

Kateřina (přestane pracovat, opře se o stůl a s úsměvem pozoruje svého muže; potom usedne na jeho stůl pokrytý listinami)

Leonard: Lásko moje, skrýváte velké zločince před mou spravedlností! Zloděje a vrahy. Nebudu jich však pronásledovat; jejich útočiště je pro mne posvátné.

JEDNÁNÍ II.

Scéna 1.

Leonard a Adam

Adam: Opuštěte, že vás tak obléhám, pane sudí a drahý dávný soudruhu.

Prozkoumal jste případ mé mladé svěřenky okradené svým poručníkem?

Leonard: Ještě ne, pane Adame Fumee. Ostatně, co mi to tu povídáte? Vy jste okradl svou svěřenku?

Adam: Ani pomyslení, pane. Právil jsem své svěřenky z pouhé sympatie k ní.

Nejsem jejím poručníkem, chvála bohu! Jsem jejím advokátem. A dostane-li zpět své dědictví, které je veliké, vezmu si ji. Proto bych vám byl velmi zavázán, kdybyste její případ vyšetřil pokud možno brzy. Stačí, přečtete-li si listinu. Obsahuje vše, čeho je třeba vědět.

Leonard: Vaše listina je tam, na mém stole. Byl bych ji už prohlédl, kdybych nebyl tak obléhán. Přijímal jsem výkvět lékařské fakulty. To vaše rada mi přivedla celý tenhle zmatek!

Adam: Co tím chcete říci?

Leonard: Poslal jsem pro slavného lékaře, pana Simona Collina, o němž jste mi řekl. Přišel s ranhojičem a lékárníkem, prohlédl mou ženu od hlavy až k patě, jak vyšetřil, je-li nemá. Potom ranhojič podstříhl mé drahé Kateřině jazyk, lékárník jí dal nějaký lék a ona promluvila.

Adam: Promluvila? A proto musila užít léku?

Leonard: Ano – v důsledku vzájemné souvislosti všech ústrojů.

Adam: Ach! – Konečně, hlavní je, že promluvila. A co řekla? Co vás trápí? Nemluví vaše paní dobře?

Leonard: Ach, ano. Mluví dobře a mnoho. Příznám se vám, že by mi hojnost její řeči působila nesnáze, kdyby se dlouho udržela na výši, které rázem dosáhla.

Adam: Tužil jsem to již napřed, pane sudí. Ale nesmíte zmalomyslnět tak brzy. Takový příliv snad odpadne. Je to první zátopa pramene náhle uvolněného. Mé nejlepší blahopřání, pane sudí. – Má svěřenka se jmenuje Ermeline de la Grandiére. Nezapomeňte její jméno. Prokažte jí přízeň a nemusíte se obávat nevědku. Vrátil se dnes večer.

Leonard: Pane Adame Fumee, prostuduji okamžitě váš případ.

Scéna 2.

Leonard, později Kateřina, Adam a slečna de la Grandiére.

(Kateřinu je slyšet, jak si nahoře zpívá slepcovu píseň)

Leonard (vzhledne, potřese hlavou, spěchá k psacímu stolu a dá se do práce)

Kateřina (stále zpívajíc, vstoupí vesele a jde k jeho stolu)

Leonard (čte): Analýza ve věci Ermeliny – Jacinthe – Marty de la Grandiére, šlechtičny.

Kateřina: Copak to tam děláte, drahoušku? Zdá se, že jste zaměstnán, pra-

cujete, příliš. **(Jde si sednout do arkýře a vyšívá)** Nebojíte se, že z toho onemocníte? Musíte si přece občas odpočinout. – Proč mi nefeknete drahoušku?

Leonard: Miláčku, já . . .

Kateřina: Je to nějaké tajemství? Nesmím je znát?

Leonard: Miláčku, já . . .

Kateřina: Je-li to tajemství, neříkejte mi je.

Leonard: Ale tak mi alespoň ponechte čas k odpovědi. Vyšetřuji nějaký případ a připravuji se k vydání rozsudku.

Kateřina: Je vydání rozsudku tak důležité?

Leonard: Zajisté, že je. Nezávisí na něm jen lidská čest, svoboda a někdy i život, ale soudce v něm musí také projevit hloubku svého ducha a hladkost svého slohu.

Kateřina: Vyšetřujte si tedy svůj případ a připravujte rozsudek, drahoušku! Budu zticha.

Leonard: Tak tedy . . . Ermeline Jacinthe Marta de la Grandière . . .

Kateřina: Příteli, co myslíte, co by mi lépe slušelo: damaškové šaty nebo sametový úbor à la Turgue?

Leonard: Nevím, já . . .

Kateřina: Zdá se mi, že květované hedvábí by se lépe hodilo pro můj věk, zvláště světlé s drobnými kvítky.

Leonard: Snad, ale . . .

Kateřina: A myslíte, příteli, že se to nesluší, přehání-li se šířka sukně? Ovšem, sukně musí být vydutá, aby člověk nevypadal jako neustrojen, nesmíme tedy příliš zúžit její objem. Ale což byste chtěl, příteli, abych mohla schovat dva milence ve své sukni?

Leonard: Ano, ale . . .

Kateřina: Spisuj si svůj rozsudek, už ani nehlesnu.

Leonard: Tak je to dobře. **(Čte a dělá si poznámky)** Poručník řečené slečny, Hugo Tomáš, pan z Piedeloupu, ukradl zmíněné dámě . . .

Kateřina: Příteli, má-li člověk věřit ženě presidenta soudu z Monbadonu, svět je velmi zkažený, vše se vrhá do zkázy. Dnešní mladí muži se raději točí kolem starých dam ověšených zlatem, než by se oženili: a zatím počestná děvčata zůstávají na ocet. Je to možné? Odpovězte mi, příteli!

Leonard: Miláčku, prosím vás, nechtěla byste být okamžik zticha? Nebo jít mluvit jinam? Nevím, čím jsem.

Kateřina: Upokojte se, příteli, už ani nemukám.

Leonard: Dobrá. **(Píše)** Řečený pan z Piedeloupu tak při senoseči v lukách, jako při nůších jablek . . .

Kateřina: Příteli, dnes máme k večeři sekané jehněčí a zbytek té husy, co nám dal jeden z vašich klientů. Stačí to? Povězte! Víte, nenávidím skoupost a miluji hojnou tabuli; jenže k čemu předkládat mísy, které se jen odnášejí netknuté zpátky? Bože, živobytí je čím dál tím dražší. Na drůbežím trhu, na zelinářském, u řezníka, u ovocnáře, vše tak podražilo, že to bude brzy levnější objednávat stravu z hostince.

Leonard: Prosím vás . . . **(Píše)** Sirotek od narození . . .

Kateřina: Uvidíte, že tam dospějeme. Vždyť jsou kapoun nebo koroptev či

zajíc levnější, koupí-li se pěkně připravené a upečené, nežli živé na trhu. To proto, že hostinští nakupují vše ve velkém a dostanou pořádnou slevu; potom nám mohou prodávat s výdělkem. Neříkám to proto, že bychom měli objednávat svou obyčejnou stravu. Obyčejné vaření už se obstará doma, to je nejlepší. Ale máme-li hosty, dáváme-li velkou večeři, je to mnohem výhodnější a levnější poobědvat mimo dům. Hostinský i cukrář ti připraví na objednávku oběd pro dvanáct nebo dvacet, nebo padesát osob za hodinku; z hostince pošlou pečeně –

Leonard: Milost!

Kateřina: Není divu, že všechno stoupá. Přepych v jídle se stává čím dále tím zpuštěnějším. Pozve-li někdo příbuzného nebo přítele, nemají dost na třech chodech: vařeném mase, pečení a ovoci. Chtějí mít ještě maso na pět a šest různých způsobů s tolika omáčkami, sekaninami a paštikami, že je to hotová míchanice. Nezdá se vám to přemrštěným, příteli?

Leonard (chyti se za hlavu): Já se zblázním. Cítím, že se zblázním!

Kateřina: Příteli, už neřeknu ani slůvka – ani jednoho slůvka, protože by vás mohlo moje povídání rušit při práci.

Leonard: Kdybyste tak chtěla udělat, co říkáte!

Kateřina: Už neotevru ani ústa!

Leonard: Výborně!

Kateřina (pilně vyšívá): Vidíte, příteli, už ani nemukám.

Leonard: Ano.

Kateřina: A sepsat rozsudek zcela nerušeně. – Bude brzy hotov?

Leonard: Nebude nikdy hotov, nebudete-li mlčet. – Taktéž 120 dukátů ročně, kterého řečený nehodný poručík zamlčoval ubohé, osiřelé dívky . . .

Kateřina: Poslyšte! Pst! – Nevolají – hoří? . . . Zdálo se mi to. Ale možná, že jsem se mylila. – Je něco hroznějšího než oheň? Je horší než voda. Loni jsem viděla, jak hořely domy na Směnárenském mostě. To byl zmatek. A ty spousty! Lidé zhazovali nábytek do řeky a vrhali se sami z oken. Nevěděli, co dělají. Strach je úplně připravil o rozum.

Leonard: Bože, smiluj se nade mnou!

Kateřina: Proč vzdycháte, příteli? Povězte mi, co vás trápi?

Leonard: Už nemohu dál!

Kateřina: Odpočiňte si, Leonarde, není třeba se tak unavovat. To není rozumné, a vy byste neměl . . .

Leonard: Nedovedete vůbec být zticha?

Kateřina: Nezlobte se, příteli. Ani nemukám.

Leonard: Dejtež to nebesa!

Kateřina (hledí z okna): Tamhle jde madame de la Bruine, žena nadvládního. Má hedvábím obroubený čepec a veliký hnědý plášť přes brokátové šaty. A její lokaj má obličej jako uzžený slaneček. Leonarde, dívá se na naši stranu; zdá se, že nás jde navštívit. Pospěšte si připravit pro ni židli; je třeba přijmout lidi podle jejich postavení. – Už se zastaví u našich dveří. Ne – jde dál, už přešla. Snad jsem se mylila, snad to není ona. Člověk nikdy nerozezná lidi. Ale nebyla-li to ona, byl to někdo jí podobný, a to velmi podobný. A když o tom přemýšlím, jsem si jista, že to přece jen byla ona, protože v celé Paříži prostě nemůže být jiné ženy tak podobné madame

de la Bruine. Příteli – příteli . . . Byl byste býval rád, kdyby nás byla madame de la Bruine navštívila? (**Usedne na jeho stole**). Je dobře pro vás, který nemáte rád klábosivé ženské, že jste si nevzal ji. Brebentí jako straka, nic jiného nedělá, než mele od rána do večera. Taková treperenda! A někdy napovídá věci, které jí nejsou ke cti. (**Leonard na pokraji zoufalství vyleze na štafle, usedne na schůdkách a zkouší tam psát**). Ale madame de la Bruine si dává dobrý pozor, aby neodpověděla, že její muž dostal jednou velikou amienskou paštiku, a když ji otevřel, našel obrovský pár parohů.

Leonard: Hlava mi pukne. (**Vyleze se svými papíry na jednu z knihoven**)

Kateřina (na nejvyšší příčce štafli): Viděl jste tu prokurátorku – vždyť je to jenom žena prokurátora a nosí vyšívaný čepec jako nějaká princezna. Nezdá se vám to směšné? Ale dnes se všichni strojí nad své postavení, muži, jako ženy. Mladí soudní tajemníci se pokoušejí vypadat jako šlechtici, nosí zlaté řetězy, šperky a péra na kloboucích, ale přes to každá hned vidí, co jsou zač.

Leonard (na vrcholku skříně): Ale teď už jsem překročil meze a neodpovídám za sebe. Cítím, že jsem schopen spáchat nějaký zločin. (**Volá**) Gilles! Šibale! Gilles, Alison! Gilles! Gilles!

Gilles (vstoupí)

Leonard: Utíkej a najdi slavného lékaře na křižovatce Buci, pana Simona Collina, a řekni mu, ať se sem okamžitě vrátí. Jde o věci mnohem nutnější a naléhavější než předtím.

Gilles (odejde)

Kateřina: Copak se stalo, příteli? Zdá se, že jste rozčilen. Snad je to dusným počasím, ne? Či je to východním větrem – nemyslíte? Nebo snad ryba, kterou jste měl k obědu . . . ?

Leonard (na skříní): Jak toho lituji, ty hloupá huso, že jsem ti dal podstříhnout jazyk! Ale neboj se, však tě náš doktor zakrátko udělá němější než jsi byla dřív! (**Popadne náruč listin narovnaných na skříní a hodí je Kateřině na hlavu**)

Kateřina: Pomoc! Vražda! Můj muž se zbláznil! Pomoc!! (**Prchá**)

(Vstupují Adam a slečna de la Grandière)

Adam: Dovolte, pane sudí, abych se pokusil obměkčit vaše srdce a vzbudit soustrast tím, že vám představím mladou osiřelou dívku, oloupenou hrabivým poručníkem, která se u vás dovolává spravedlnosti. Její oči ostatně promluví lépe k vaší duši než má slova. Slečna de la Grandière přináší vám své slzy a prosby a k tomu přidává šunku a pár kachen. Odvažuje se za to doufat v příznivý rozsudek.

Leonard: Slečno, probouzíte můj zájem . . . Chcete ještě něco dodat na obranu své pře?

Slečna: Ano, pane!

Leonard: Ví, jak mluvit – a přestat. Tato sirota mne dojíhá. Pane Adame, když jste přišli, právě jsem dokončoval rozhodnutí, které podám brzy v případě této slečny. (**Chystá se k sestupu se skříně**)

Adam: Jakže? Na této skříní?

Leonard: Ani nevím, kde jsem. Hlava mi jde kolem. Chcete vyslechnout roz-

sudek. Musím si jej beztoho sám přečíst. **(Čte)** ... jelikož slečna de la Grandiére, sirotek od narození, odňala úskočně a se zločinným úmyslem svému zákonnému poručníku panu z Piedeloupu 10 for sena a 80 liber čerstvých ryb a jelikož nic není tak strašné jako požár a jelikož pan státní návladní dostal paštiku a v ní ...

Adam: Proboha, co to čtete?

Leonard: Mne se neptejte! Sám to nevím. Zdá se mi, že můj mozek byl tlučten v hmoždíři po dvě hodiny s blátem. **(Zlomen rozpláče se na jeho ramelech)** Je ze mne blbec. A je to všechno vaší vinou, pane Adame Fumee ... Kdyby byl ten dobrý lékař nevrátil mé ženě řeč ...

Adam: Mně vinu nedávejte, pane Leonarde. Varoval jsem vás.

Leonard: Oh, pane Adame, jak lituji časů, kdy byla moje Kateřina němá! Ne! Příroda nemá horší metly nežli povídavou ženu! Ale očekávám od doktorů, že zase zažehnají tento krutý dar. Poslal jsem pro ně. A zde přicházejí.

Scéna 3.

Titiž, pan Maugier, pak Simon Colline, Bulaurier sledován dvěma chlapci s léky

Maugier: Pane sudí, přeji vám dobrého dne. Pan Simon Colline se již blíží na svém mezku, následován lékárníkem panem Serafinem. Kolem něho se kupí zbožňující dav: komorná s nakasanými sukněmi a myčky s putýnkami na hlavách tvoří jejich čestnou stráž. **(Vstoupí Colline a jeho průvodci)** Oh, jak správně vzbuzuje pan Simon Colline obdiv lidu, prochází-li městem odděn svým doktorským hávem, čtverhrannou čepicí, suknicí a opaskem. Oh, jak bychom měli být vděčni lékařům, kteří pracují, aby nás zachovali při zdraví a ošetřili nás v nemoci.

Simon (k Maugierovi): Dost, to stačí.

Leonard: Pane Simone Colline, byl jsem netrpěliv vás spatřit. Potřebuji naléhavě vaše služby.

Simon: Pro sebe? Co vám chybí? Kde máte bolesti?

Leonard: Ne! Pro svou ženu, pro tu, co byla němá.

Simon: Jak? Vy máte potíže a já mám léčit vaši ženu?

Leonard: Pane Simone Colline, ona mluví příliš mnoho. Měl jste jí dát řeč, ale ne tolik. Co jste ji vyléčil z němoty, dohnala mě k šílenství. Už ji nemohu ani slyšet. Povolal jsem vás, abyste ji zase udělal němou.

Simon: To je nemožné!

Leonard: Cože? Nemůžete jí odníť řeč, kterou jste jí daroval?

Simon: Ne, nemohu. Mé umění je veliké, ale jde jen až sem.

Maugier: To nedokážeme.

Bulaurier: Všecko naše úsilí by nic nesvedlo.

Simon: Máme léky, kterými můžeme ženám dát řeč, ale nemáme žádné, jimiž bychom je dovedli umlčet.

Leonard: Nemáte? Co mi to povídáte? Přivádíte mne do zoufalství. Mluvíte pravdu?

Simon: Urážíte mne pane, pochybujete-li o tom.

Leonard: Pak jsem ztracený člověk. Nezbyvá mi nic, než abych skočil do vody s kamenem na krku. Nemohu žít v tomhle blázinci. Nechcete-li, abych se šel rovnou utopit, pak musíte, páni doktoři, najít pro mne nějaký lék.

Simon: Není žádného, jak jsem již řekl, pro vaši ženu. Ale snad by byl nějaký pro vás, kdybyste svolil ho užít.

Leonard: Dáváte mi jiskřičku naděje. Mluvte, prosím vás!

Simon: Na tlachavou ženu je jediným lékem – hluchý manžel.

Leonard: Co říkáte?

Maugier: Což nerozumíte? Učinil nejlepší objev, jaký kdy byl. Nemůžete-li učiniti svou ženu němou, tento veliký lékař vám nabízí, že vám odejme sluch.

Leonard: Já – úplně hluchý?

Simon: Zajisté. Mohu vás vyléčit naráz a provždy od verbální hypertrofie vaší ženy pomocí cophosis.

Leonard: Cophosis? Co je to cophosis?

Simon: To je to, co všeobecně zveme hluchota. Jste soudcem. Což to může vadit, je-li soudce hluchý?

Adam: Ani za mák. A věřte mně, jsem činný advokát, vůbec to nevadí.

Simon: Mohlo by to uškodit spravedlnosti?

Adam: Ani dost málo, právě naopak. Pan Leonard Botal by neslyšel ani advokáty ani žalobce, a už by nebylo nebezpečí, že bude klamán lžemi.

Leonard: To je pravda.

Adam: Bude soudit tím lépe.

Leonard: Může být.

Adam: Nepochybujte o tom.

Leonard: Ale jak chcete provést toto . . .

Simon: Cophosis neboli hluchota přivodí se různě: nejlépe vprášením bílé moučky, kterou mám ve své skříňce; trošku nasypané do ucha stačí vás učinit hluchým jako poleno.

Leonard: Děkuji mnohokrát, pane Simone Colline. Ponechte si svůj prášek. Nechci být hluchý.

Adam: Nerozhodujte se příliš rychle, pane Leonarde; neodmítejte svévolně zlo, které vás uchrání před mnohem větším.

Scéna 4.

Titíž, Alison, pak Kateřina.

Alison (seběhne po schodech a zacpává si uši): Nemohu to vydržet! Pukne mi z toho hlava! Žádný lidský tvor nemůže poslouchat takové žvanění! Ona se nezastaví . . . Je mi, jako bych byla po dvě hodiny v mlýnském složení.

Leonard: Nešťastnice! Nenechte ji sejít dolů! Alison! Gillesi! Ať ji zavrou!

Adam: Oh, pane!

Slečna: Oh, pane, jak můžete být tak krutý a zamykat ubohou paní o samotě?

Kateřina (vejde): Jak veliké a krásné shromáždění! Vaše služebnice, pánové!

Simon: Nuže, madame. Nejste s námi spokojena? Nerozvázali jsme vám dobře jazyk?

Kateřina: Dostí dobře, pánové. Jsem vám opravdu vděčna. Nejdřív jsem nedovedla vyslovovat mnoho slov. Ale zato teď už mám jakousi zběhlost, které však užívám jen velmi hospodárně, neboť vím, jakou metlou v domácnosti je štěbetavá žena. Pánové, zoufala bych si, kdybyste mě chtěli podezřívát z povídavosti nebo si myslit, že mne ovládla nenasytná žádost k mluvení. A proto mi teď dovolte, abych se ospravedlnila v očích svého muže, který z nepochopitelných příčin je proti mně zaujat a vzal si do hlavy, že jej mé mluvení rušilo v sepisování jakéhosi rozsudku. Byl to rozsudek ve prospěch osiřelé dívky, která ztratila otce a matku v květu mládí. Ale o to nejde. Seděla jsem u něho a sotva mu tu a tam řekla slůvko. Má jediná vina byla má přítomnost. Může si nějaký manžel stěžovat, může zazlívát své ženě, vyhledá-li jej a drží se ho, jak jí to patří? **(Ke svému manželu)** Čím více o tom přemýšlím, tím méně chápu vaši netrpělivost. Jaká je její příčina? Přestaňte už předstírat, že to byla má povídavost. Na to nikoho nenachytáte. Příteli, vy proti mně něco máte, o čem nevím. Prosím, povězte mi to. Jste mi povinen dát vysvětlení a jakmile se dovím, co vás rozzlobilo, uvidíte, že se přičiním, abych vás napříště ušetřila nepříjemností, o kterých mi povíte. Chci vás jen chránit od jakékoli příčiny k nespokojenosti. Moje maminka říkávala: „Mezi mužem a ženou nemá být tajemství“, a měla svatou pravdu. Často muž nebo žena přivolali na sebe i na svou domácnost ty nejhorší katastrofy jen proto, že si navzájem nedůvěřovali. To se také stalo ženě vrchního soudce v Besuperésu. Aby příjemně překvapila svého muže, zavřela selátko do truhlice ve svém pokoji. Muž jej uslyšel kvíčet, myslil, že je to milenec, a hned s dýkou ven a probodl své ženě srdce, aniž čekal, až mu to chudák žena vysvětlí. Představte si jeho překvapení a zoufalství, když otevřel truhlici.

Leonard: Prášek! Dejte mi prášek, pane Simone Colline – váš prášek – váš bílý prášek, pro smilování!

Simon: Jistě ještě nebylo prášku na hluchotu tak nutně potřeba. Posadte se laskavě, pane sudí. Pan Serafin Bulauriere vám dá do uší prášek působící hluchotu.

Bulauriere: S radostí, pane, s radostí!

Simon: Tak. – Hotovo!

Kateřina (k Adamovi): Povězte přece pravdu mému muži, pane advokáte! Řekněte mu, že je to neslychané, aby někdo zavrhl svou ženu, aniž ji vyslechl. Řekněte, že se ženě neházejí soudní akta na hlavu, ano, ano, on mi, prosím, hodil balík listin na hlavu, aniž byl k tomu donucen velmi vášnivým hnutím srdce nebo ducha. Nebo ne! Sama mu to raději řeknu. **(Leonardovi)** Příteli, odpovězte, chybila jsem kdy v čem? Jsem špatná ženská nebo jsem vám byla špatnou manželkou? Ne, dostála jsem věrně své povinnosti, ba mohu říci, že jsem svou povinnost i milovala . . .

Leonard (jehož obličej vyjadřuje blaženost, točí palci): Je to báječné – neslyším ale zhola nic.

Kateřina: Slyšte, přece, Leonarde, miluji vás tak něžně. Otevru vám své srdce. Nejsem žádná lehkomyšlná, povrchní žena, kterou nic neuspokojí, která se zaměstnává malichernostmi . . . Potřebuji přátelství, musím být pocho-

pena. Takovou jsem se narodila. Když jsem byla asi sedm let stará, měla jsem psíčka – malého žlutého psíčka – ale vy mne neposloucháte . . .

Simon: Madame, nemůže poslouchat ani vás, ani nikoho jiného: už neslyší.

Kateřina: Jak to, že neslyší?

Simon: Neslyší následkem léku, jehož právě užil.

Bulaurier: Léku, který mu způsobil sladkou a libou cophosis.

Kateřina: Však já ho naučím mne slyšet!

Simon: O ne, madame, toho nedokážete. Je to nemožné.

Kateřina: Hned uvidíte. **(K svému muži, něžně)** Příteli, drahoušku, miláčku, srdíčko, moje lepší polovičko – vy neslyšíte? **(Třeše jím)** Ty obludo, netvore, modrovouse, paroháči!

Leonard: Neslyším ji sice ušima, ale zato tím více rukama, rameny a zády!

Simon: Vždyť ona se vztekne!

Leonard: Kam utéci? **(Kateřina jej kousne do krku)** Oh – kousla mne! Cítím, jak dostávám vzteklinu.

Slepec (vejde a zpívá prvou sloku své písně)

Kateřina s Leonardem (zpívají a tančí kolem a koušou ostatní, kteří se rovněž nakazí a zpívají a tančí dívoce a zastaví se jen, by řekli): Dámy a pánové, odpusťte chyby autorovi!

O p o n a

DANA

Dohadů a sporů bylo dost a dost, zejména v Anglii. Irská porota, která jako poslední oznámila svůj rezultat, hovořila o sobě jako o „oslavující“, ačkoliv správně neměla znát průběh hlasování (dodatečně vysvětlovala, že takto se uřekl její mluvčí, který nebyl členem poroty, izolované do dramatického vývoje večera). Nezdálo se ani hodnocení belgické jury, která dala devět bodů Irsku a jeden Monaku. Byly i jiné připomínky, nic však nezměnily na faktu, že Velkou cenu Evrovize 1970, pořádanou v Amsterdamu vyhrála 19-letá irská dívka Dana, zpívající píseň All Kinds of Everything.

Vyhrát Velkou cenu znamená stát se automaticky hvězdou, není tedy divu, že předtím opomíjená zpěvačka byla okamžitě středem zájmu novinářů a fotografů takže ji nakonec v polovině party na její počest musel zachránit manažér Tony Johnston (kterému ona nadále říká „Pane Johnstone“) a uplakanou vítězkyň uložit do postele. Hned druhý den běžela Dana poděkovat za svůj triumf na mši a novináře, kteří s ní chtěli hovořit, jednoduše vzala s sebou. Ušetřen této komplikace vám mohu o novém ideálu mnoha dívek a jistě i chlapců (podle jednoho žurnalisty náleží Dana k onomu typu dívek, které můžete bez obav představit svým rodičům) povědět alespoň toto: Dana se ve skutečnosti jmenuje Rosemary Brown, svůj umělecký pseudonym si zvolila podle názvu dávné keltské královny. Narodila se 30. srpna 1951 v Londýně, asi za tři nebo čtyři roky se však její rodina přestěhovala do nyní těžce zkušného Derry v severním Irsku, kde si její otec otevřel kadeřnictví. Dana má ještě sestry Susan a Eileen a bratry Roberta, Geralda a Johna. Tatínek trumpetista jí dal základní hudební vzdělání a tak už v sedmi letech zpívala Dana na hudebním festivalu.

Hudbě se chtěla Dana vždy věnovat, avšak především jako učitelka. Proto ji letošní eurovizní soutěž zastihla těsně před maturitou, kdy se chystala složit zkoušky z hudební nauky a angličtiny. Ve škole z ní mají spolužáci jistě radost, vždyť po jejím vítězství dostali den volna. Dana však už věděla, že těch dnů mimo školu bude víc – nabídky z Evropy i z Ameriky, se jen hrnuly a Dana svá studia přerušila. Prý s trochou smutku. Také chtěla být učitelkou baletu, baletní kurs však navštěvovala jen půl roku.

All Kinds of Everything, dnes už velký hit (píseň se dostala až na druhé místo britské Hit-Parade), je čtvrtou malou deskou zpěvačky. Ty první se jmenovaly Sixteen a Little Girl Blue (druhou píseň Dana dokonce sama napsala) a měly na značně omezeném irském trhu celkem slušný ohlas. Její eurovizní příspěvek nenapsali profesionální autoři, ale dva tiskaři: Jackie Smith a Derry Lindsay (o jejich bouřlivých oslavách si jistě budou účastníci soutěže ještě dlouho vyprávět). Vystoupení Dany v Amsterdamu bylo příjemným překvapením. I když nezpívala zcela čistě, imponoval její klid i hezké znění jejího hlasu. Věděla ostatně, že nemá co ztratit. Nikdo ji neznal, nikdo se o ni nezajímal. Jedny amsterdamské noviny přinesly před soutěží malé fotografie všech soutěžících, soustředěné kolem rozsáhlého obrázku Mary Hopkin, což jistě není právě fair. Mary Hopkin a Dana však zřejmě uzavřely v Amsterdamu trvalé přátelství a obě nešetřily k sobě komplimenty.

K obvyklým nectnostem novinářů patří vyzvídání, s kým právě nová hvězdička chodí. Avšak Dana má zřejmě čisté svědomí, když odpovídá „všichni jsou mí kamarádi“. Na vdavky zatím rozhodně nepomýšlí. O svých názorech

na svět říká, že jsou značně liberální, v hudbě oceňuje upřímnost, dlouhodobý úspěch a v podstatě všechny stylové oblasti.

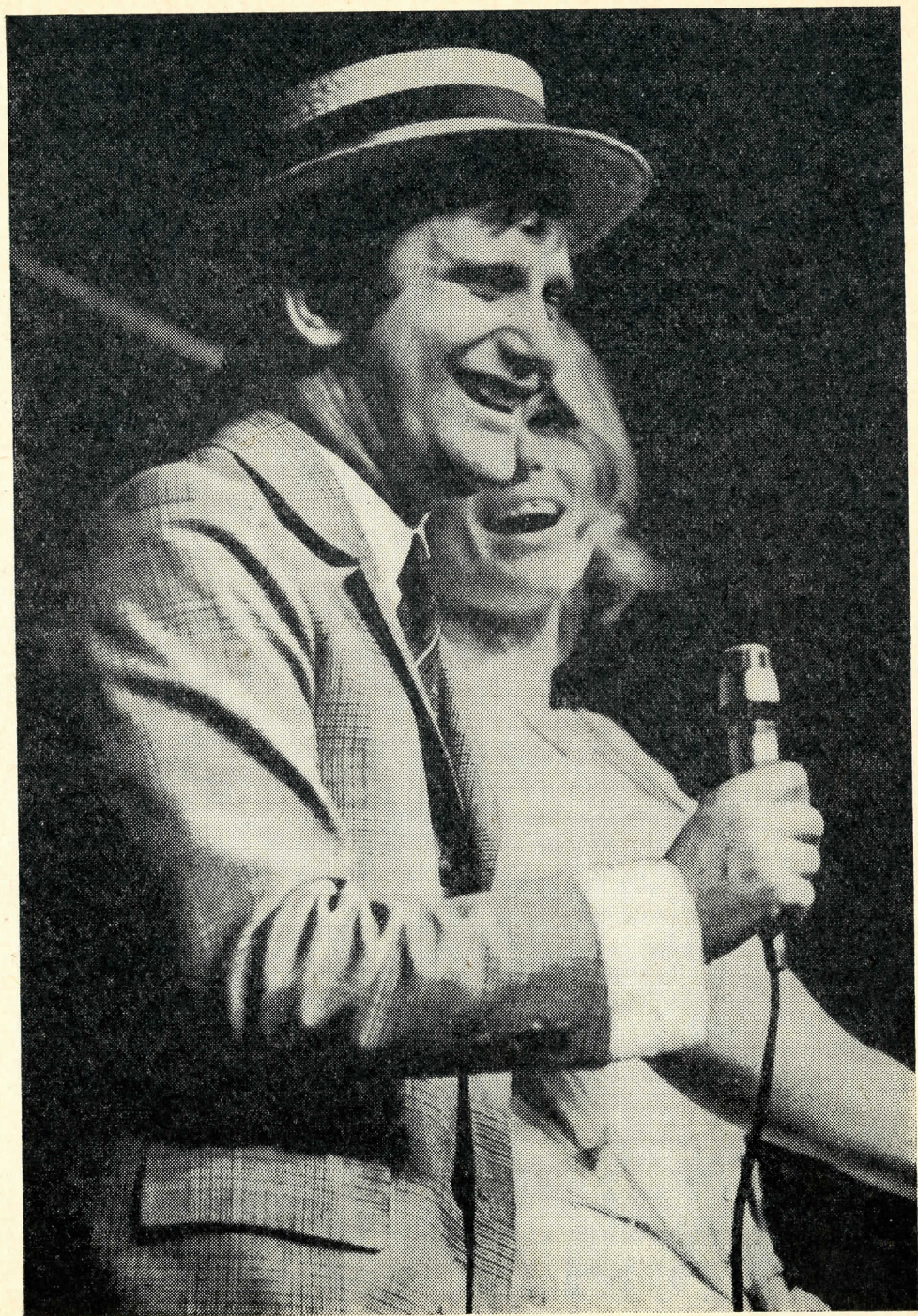
Nafukovat příliš eurovizní vítězství Dany jistě nemá cenu. Sám si myslím, že píseň Knock Knock Who's There, s kterou skončila druhá Mary Hopkin, je po hudební stránce lepší než All Kinds of Everything a stejně tak se mi zdá, že All Kinds of Everything zazpívala ještě lépe Manuela v německé verzi. Bude však jistě zajímavé sledovat další vývoj této mladé irské zpěvačky.

JAROMÍR TŮMA

DANA

PÍSEŇ NASTYDLEJCH HOLEK

HUDBA: JIŘÍ ŠLITR

TEXT: JIŘÍ SUCHÝ

FOTO V. SOCHŮREK

Že jsme hol-ky nastyd-lý, máme lavor pod žid-lí,
pojďte si sná-mi no-hy hrát, nás nikdo
ni-kdo ne-má rád. Nikdo s námi ne-byd-lí, proto-
víc si chce-te přát. Nikdo s námi ne-byd-lí, proto-
že jsme nastydlý - ni-kdo nám nechce pu-su dát
Nás ni-kdo, nikdo ne-má rád. A-cyl-py-rin, horkej čaj,
vi-tamin C, jó, to nám daj. Nám a-le schá-zí ná-ruč
něžná, jak je ta na-še ne-moc běžná.
A pro-to-že vě-ří-me, že láska lé-čí, svě-ří-me se v něčí pé-či,
vždyč víme, co nám vždy svědčí a co zas ne. Že jsme
CODA Jen rač-te dál a buď-te rád.

TÝDEN

HRAJE A ZPÍVÁ METRONOM

HUDBA A TEXT: JEFF BARRY A ANDY KIM

ČESKÝ TEXT: ZBYNĚK PÓL

© 1969 DON KIRSHNER, INC.,

PRO ČSSR PANTON, PRAHA 1970

Moderato

mf

1. Tý-den, ó - ješ-tě tý-den musím tu če-kat sám
2. Tý-den, ó - ješ-tě tý-den v če-ká-ní pro-žít mám,

A

a po-čí-tat sedm dnů vrátíš k nám.

1. Ve vzpomínkách bloudím bí - lým dnem i noční tmou, bílým dnem i noč-ní tmou.
2. Če-káním se sou- žím, smut - kem nevím kudy dál, smutkem nevím ku-dy dál.

- Ne-ko-neč-ný tý - den, je - ho dny moc dlouhé jsou,
- Snad si ne-za-slou- žím, a - bych byl tak dlouho sám,

jeho dny moc dlouhé jsou.
abych byl tak dlouho sám. - Ah! Týden, ó ješ-tě - ce-lý tý-

- den, ó, ješ-tě ce- lý - dlouhý tý - den,

ať se mi ne-u- trá-píš, ó já, já, ó, ješ-tě ce-lý tý-den,

ó já, já. ó ješ-tě ce-lý - dlouhý tý - den.

STREJČEK CHARLIE

ZPIVÁ HELENA VONDRÁČKOVÁ

HUDBA: BOHUSLAV ONDRÁČEK

TEXT: ZDENĚK RYTÍŘ

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA – BRATISLAVA 1970

1. Přišel knám strejček Charlie, kde se vzal, tu se vzal, fó-ry mu ne-ze-
knám strejček Charlie, kde se vzal, tu se vzal, při-šel knám zvel-ké-
starly, přede mnou náhle stál, s buřinkou, s malým knírky, v šífech svých a tak
dá-li, nikdo jej ne-če- kal, prapo- ry ne-za- vlály, řečník nic ne-ří-
dál, s hůlčičkou si jako spírkem po-hrá - val. Pak vzal dort, strejček
kal, na-jed-nou tu strejček Charlie zase stál. A že chtěl strejček
Charlie, namí-řil na můj nos, nezeptal se, zda-li má házet s ním, když je
Charlie šlehačkou spasit svět, šli za ním velcí, ma-li, ta-ky já, a to
host, kolem nás se mi smáli, v momen-tě přesta-nou, největším až totiž
hned, za dvě "ká" v páty brzdě, někdy blíž, někdy dál, ce-lý sál ki-na
dortem do-sta-nou, - ● Strejček Charlie, ten nemá kord,
"Vesmír" se mu smál.
strejček Charlie má na nás dort, házej dál, ať se vá- lí sál, ať je to sám král, tak há-
- hej. Strejček Charlie má - pro vás lék, strejček Charlie má pro vás gag,
há - zej dál, ať se vá - lí sál, ať je to sám král, tak há-
- zej.

2. Při-šel

FOLK SINGERS FESTIVAL PRAHA

FOTO VILÉM SOCHŮREK

SPIRITUÁL SEXTET

Z. LORENCOVÁ

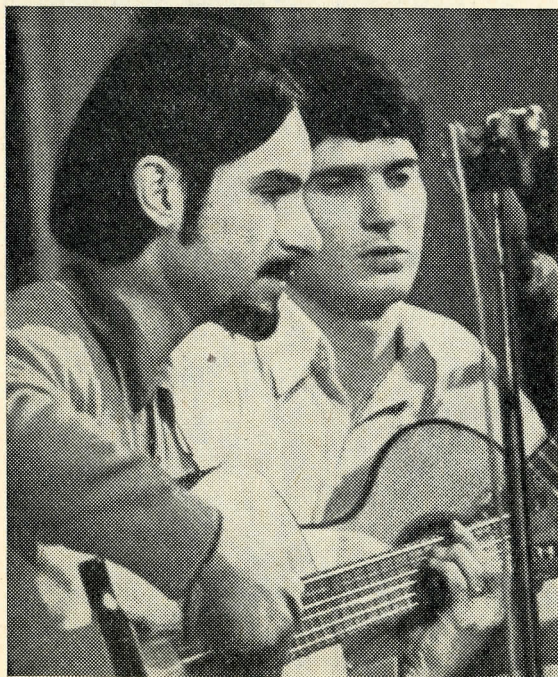

THE STRUMMERS

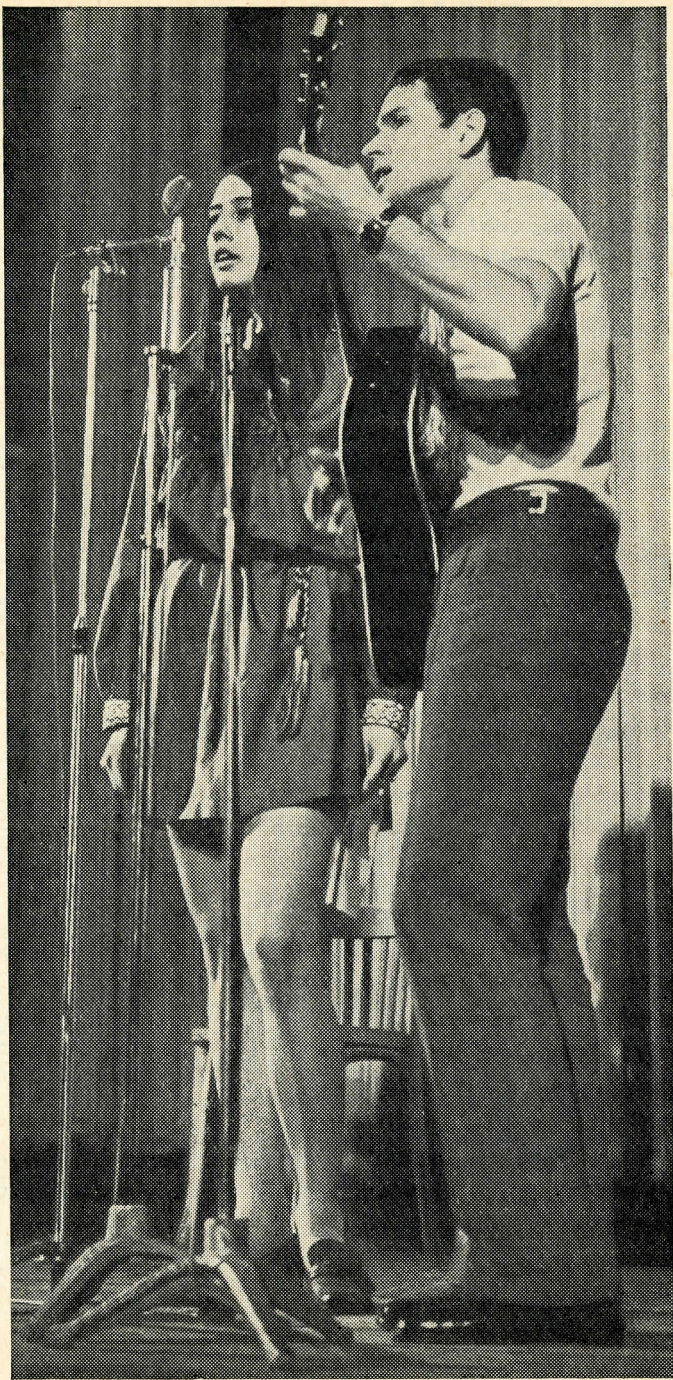

Z. SLEZÁK
a J. ŠVARC

D. HEJBAL
a V. KOUBEK

FOLK
SINGERS

ZPÁTKY SI DÁM TENHLE FILM

ZPIVÁ KAREL GOTT

HUDBA A TEXT: L. REED A B. MASON

ČESKÝ TEXT: JIRÍ ŠTAIDL

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA – BRATISLAVA 1970

Slowly

1. Čas máků, po kleká-ní kráčím strání stá-le výš, zpěv ptáků,
2. Čas šípků, mraky plá-čí, kdo to krá-čí prá-vě k nám, krok dívčí,
ty se brá-níš, já se skláním níž a níž. - Já
tep se zvý-ší a rty dý-ší: "Rád tě mám."

zpát-ky si dám tenhle film, ktorej znám, ve kte-rým hraju
sám ve-dle ní, - rád,chtěl bych rád chvíli dál ještě
hrát tuhle báj, kte-rou nikdo ne-ce-ní.
Zpát-ky si dám tenhle film, ktorej znám a ktorej z plátna čas dávno
stáh'. - Byl prý to kýč, kdo ví, nechci znát, já zpát-ky
- chci si ho dát. - dát. Já zpátky - chci si ho dát.

VŠECHNY BOLESTI UTIŠÍ LÁSKA

HUDBA: ANGELO MICHAJLOV

TEXT: EDUARD KREČMAR

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA – BRATISLAVA 1970

With a beat **D**

Všechny bo-le-sti u - ti - ší lás - ka, pro-to sa-motný

A7 **D**

ne - u - sí - nej, všechny bo-les-ti u - ti - ší lás - ka,

A7 **D** **Hmi**

pro-to mi-luj a za-po-mí - nej. I když dřeš
I když ti
Když se ti

E **Hmi** **E**

bí - du snou - zí, mís-to ú - spě - chů jsi stá - le níž
váz - nou plá - ny, všichni zná - mí tě o - pou - ště - jí,
plá - ny spá - lí a když ne - víš, kam jít a co chtít,

Hmi **E** **B^b7**

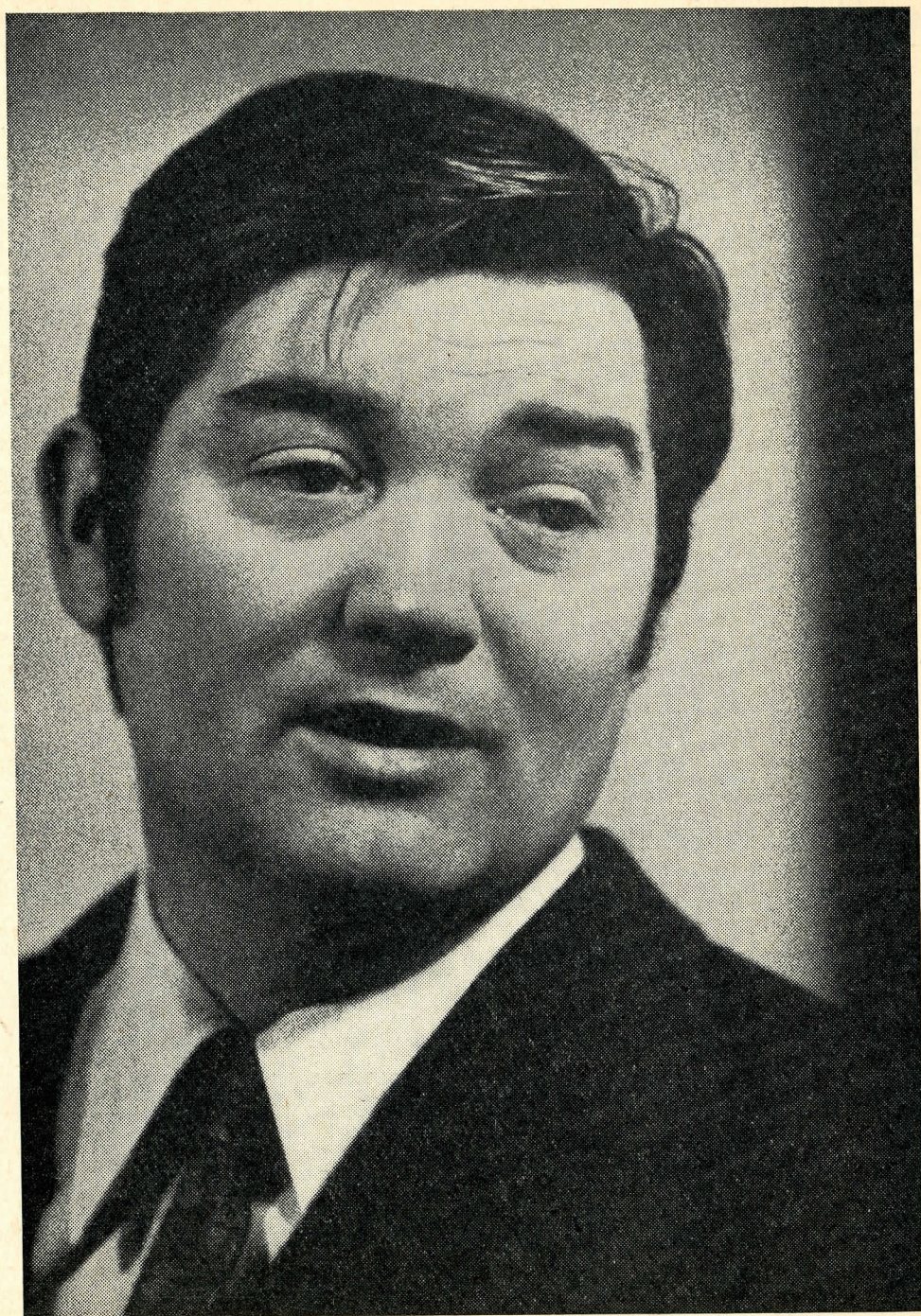
a strach ze zítřka ze sna tě vzbou - zí, sláskou po smr - ti
lás - ka zno - vu ti o - te - vše brá - ny, brá - ny do snů a
když ti svět u - krad - ne i - de - á - ly, ješ - tě zkus jednu

A7 **B^b7** **E^b**

ne - za - tou - žíš. Všechny Všechny bo - lesti
do na - dě - jí. pro lásku žít.

CODA

u - ti - ší lás - ka, pro-to sa-mot - ný ne - u - sí -
nej, - všechny bo - les - ti u - ti - ší lás - ka,
pro-to mi - luj a za - po - mí - nej.

POHRDÁM

ZPÍVÁ MILAN CHLADIL

HUDBA: MILOSLAV DUCHÁČ

TEXT: VÁCLAV FISCHER

© EDITIO SUPRAPHON, PRAHA – BRATISLAVA 1970

FOTO P. JASANSKÝ

1. 3. Po-hr- dám - svou velkou láskou, 1. ikdyž ji stokrát podléhám.
2. přeludem v kruhu zakle- tém.
3. tou, co mě vždycky poko- ří,

Ne-ní víc než pouhou sebe-lás- kou, víc - než marný se-be- klam.
Bezradný tu stojím před otáz- kou být - či nebýt Hamle- tem.
po-hr- dám a stojím před otáz- kou zá - keř- nou, až

Pohr- dám, třeba jsem vpoutech šťastný, pohr- dám za to, že po- cit slastný

dů- věr- ně - mě zasko - čí a sladkou trýzní zot- ro - čí. *D.S. al 0*

CODA
u - mo - ří, jak nést to bří- mě sladkých

pří- ko - ří, tak pojď, ať se ti, lás- ko, zno- vu po- ko- řím.

HŘBITOVNÍ KVITÍ

Z REPERTOÁRU RANGERS

HUDBA A TEXT: MARTINI / IL TEDESCO

ČESKÝ TEXT: ONDŘEJ JUŘÍK

© PANTON, PRAHA 1970

Tempo di s low-rock

1. Vždy zbý-vá pláč pro nás, kdo nad hrobem stál, když
 2. branou spí, - u zdi v řadách hro-bů, kam
 3. mů-že říct, kam bí - lé rů-že mám dát, když
 4. bás-ní - kům, snad zná - mým bojov-ní - kům, ti
 5. rů-že dám na hrob, kde bříza stín má, nad

vá - nek z kapra-dí po-sled-ní lís - tek svál. 2. Za
 ká - men sbí-rá a dr- tí sny prázd- ných dnů. 3. Kdo
 dáv - no zmi-ze-lo to, co kdo mí - val rád. 4. Snad
 jsou nám kosla- vě mi- nu-lých pout - ní - ků. 5. Ty
 lás - ky zpě-vy tam bdí, déšť je o - mý - vá.

TŘÍCENTOVÁ OPERA

HRAJÍ A ZPIVAJÍ RANGERS

HUDBA: LIDOVÁ

TEXT: ONDŘEJ JURÍK

©PANTON, PRAHA 1970

Medjum tempo

Až budeš jednou sám a ne-bu-deš mít plán, venku taky špatnej
O-pe-ra zve si dům, kde u-ká-žeš svůj um. Dvě kyt-a-ry, housle

den, ty nebudeš chtít ven: vem tři centy s se-bou a banjo do ru-
stím a basa vede prim. Děvče tu sná-mi je, co zpívá a-ri-

kou, zajdi si k nám, tvá bída neva-dí, my máme tam kapelu, zpěvy dáš v ní.
e. Jsi zde vítán a hraj dlou-ho a uka-ž nám, jestli znáš hrát so-lo.

Co sná-mi to dě-la, když spustí jak z dě-la,

ta-ko-vej ti-chej hock a ja-kej je di-voch.

Ba-sis-ta bu-de rád, při-šel mu ka-ma-rád. Všich-

ni to ví, že hledá k sobě ty, kteří si kuple-ty za-hra-jí sním.

TRETRA

ZPÍVÁ JOSEF LAUFER

HUDBA: JOSEF KOLÍN / TEXT: JOSEF LAUFER

© PANTON, PRAHA 1970

Vivo
E *H7*
mf
Po-lo-na-hý cvičeneč u dve-ří za-zvo-nil, zda-li bych mu je-ho
E
tretru smojí tretrou vy-mě-nil. Kdepak tretry, od-vě-til jsem
H7 *E* *H7*
m-la-dí-ko-vi hned, ty jsem zo-pl-zlo-sti před ne-dáv-nem sněd.
H7
Na-bí-dl jsem m-la-dí-ko-vi dort, po dortu ru-
C#7
ka-vi-ci a kord. A když jsem ho me-zi žebra čal,
F# *A* *G#mi* *H7*
ihned jsem mu druhou tretru sňal.
E *H7*
A pak přišla mo-je chvíle dlouho ký-že-ná, do trou-by se u-lo-
E
ži-la je-ho tretra ko-že-ná. Tohle ma-lé po-ku-še-ní
H7 *E*
ne-vý-ho-du má, že tu zbyl ten mladík vzhůru no-ha-ma.

VRHAČŮV POHŘEB

ZPIVÁ JOSEF LAUFER

HUDBA: JOSEF KOLÍN / TEXT: JOSEF LAUFER

© PANTON, PRAHA 1970

Tempo di medium beat

mf 1. Míval jen terč a no-že a jedno úz-ké lo-že, šel
2. Ten stařec na vo-zí-ku do- ve-dl vr-hat dý- ku, svět,
kam ví-tr vái. Slá-vu, co měl u li-dí, nikdo mu
ten se ho bál. Proč do-pu- stil jsi, bo-že, a-by na
ne- zá-vi- dí, svět, ten se ho bál. Teď vy- vá-
tu- pé no- že hru - smr- ti hrál.
že-nou dýku má s sebou na vo-zí- ku, až knáhrob- ní-mu ví-ku
prů - vod má Tak ptá se průvod li-dí, zda vrhač zpátky vi-dí
a za lé - ta se sty- dí rou - ha - vá, zda vi- dí
lé- ta rou- ha - vá, rou- ha-
vá. rou - ha -
vá.

Chords: *Emi*, *C*, *D*, *H7*, *Emi*, *C*, *D*, *E*, *C#mi*, *E*, *F#*, *E*, *C#mi*, *E*, *F#*, *F#mi*, *H7*, *E*, *C#mi*, *A*, *H7*, *H7*, *H7*, *Emi*, *Emi7*, *A*, *C*, *Emi*, *Emi7*, *A*, *C*, *Emi*, *Emi7*, *A*, *C*, *Emi*, *Emi7*, *A*, *C*, *E*

DEVĚT SET MIL

Z REPERTOÁRU RANGERS

HUDBA: LIDOVÁ / TEXT: MIROSLAV ŘIHOŠEK

© PANTON, PRAHA 1970

1. Dosti vzpomínek a snů o tvém návratu do - můj, už ti vlak
že - nu, dě - ti máš, tak jim jenom za - má - váš. Pás ko - le -

brzy vy - pra - ví. Pro - kle - tých devětset mil od to - ho, ožem sem
jí po - ve - de dál. ce - lý ten vlak supí - cí, když pro - je - de stani -

snil, od to - ho na dlou - ho tě od - dě - lí. A když Po - je -
cí, ve kte - ré mlá - dí své jsi za - ne - chal.

deš vedne i tmou, temnou no - cí stu - de - nou, jen žhavých jisker chochol ti osvětlí

cestu tvoji ja - ko had kli - ka - tou, kde mno - hý pad' a ty

nevíš, ne - ní - li, po - sled - ní. Sbor: Tvých tolik snů

a mně kolik hezkých dnů. SOLO: Za - nik -

ne kol du - ně - ní v jejích ko - vo - vém znění: je to tvá

hudba posled - ní. Smutná pí - seň ko - lej - nic, do kterých ti není

víc, než - li to, že ti vuších stá - le zní, že ti

vuších stá - le zní Sbor: ů -

Chords: Dmi, A7, Dmi, Cmi, Dmi, G, Ami, Emi, Dmi, Emi, Dmi, A7, Dmi, Cmi, C7, Dmi, Gmi, Dmi, Gmi, Dmi.

KDYŽ JARNÍ VÁNEK ZAČAL VÁT

ZPÍVÁ Y. SIMONOVÁ A M. CHLADIL

HUDBA A TEXT: B. A R. GIBB

ČESKÝ TEXT: ZDENĚK BOROVEC

© 1967 BY ABIGAIL MUSIC (LONDON) LTD.

PRO ČSSR EDITIO SUPRAPHON, PRAHA – BRATISLAVA 1970

Moderato
D G A7

1. Když jarní vánek začal vát, - vzduch voněl vůní nových školních
2. ran, čas rozpjal náruč doko-řán, - když jarní
tríd, - jak by-lo krásné ve dvou jít, - a nemít

vánek za-čal vát, - zem, ještě pro-křeh-lá, už sládlá
důvod, proč se bát, G - tak šli jsme bez zábran a s hlavou

v borův- cí a nad ní věčné slun-ce, lásky na-ší přímlovčí.
od-kry-tou a je- nom ví-ra s láskou by-ly na-ší záš-ti-tou.

Ona: Když jarní vánek začal vát - On: Když jarní vánek začal vát - Ona: a večer

lálal k sladkým hrám, On: než hvězdy pohas- nou, Oba: tou dobou láska přišla k nám

Ona: tou dobou láska přišla k nám, Oba: a za ni dí-ky D nastokrát, D za lásku
D7 Fine G A7 D Hmi

prekrásnou, ta ať v nás zů-stá- vá, ať se jen neztra-tí,

G A7 D.S.al Fine

ať ne- kon - čí ty chví-le vzpla-nu- tí a zá-vra-tí.

ZLATÝ MÁJ

je časopis, který se soustavně zabývá dětskou literaturou, českou i slovenskou. Měli by ho číst všichni, kdo chtějí být informováni o literatuře pro děti.

Z obsahu: portréty spisovatelů a malířů
studie o problémech dětské literatury
galerie autorů
autorská vyznání
metodické klíče KMČ
ukázky z připravovaných knih
informace ze zahraničí
diskuse, polemiky, hlasy čtenářů
bibliografie článků o literatuře pro děti a mládež
obsáhlá recenzní rubrika

14. ročník Zlatého máje vychází v nové grafické úpravě za nezměněnou cenu 3 Kčs.

Informace o předplatném podá a objednávky přijímá pošta, doručovatel nebo Albatros (odbytové oddělení), Praha 1, Perštýn 1.

NA TITULU JITKA ZELENKOVÁ

FOTO PAVEL JASANSKÝ

---

repertoár malé scény

Vydává Orbis, n. p. Redakce: JIM Beneš [ved. redaktor], Pavel Bošek. Grafická úprava: Pavel Jasanský. Technická redakce: Jana Zubíková. Adresa redakce: Praha 2, Vinohradská 2, tel.: 22 10 57. Tiskne Státní tiskárna, n. p. závod 2, Praha 2, Slezská 13. Rozšiřuje PNS, objednávky přijímá každá pošta i doručovatel. Vychází měsíčně; cena výtisku Kčs 3,—. Toto číslo odevzdáno tiskárně v červenci 1970.

NEOBJEDNANÉ RUKOPISY NEVRACÍME.

© Orbis 1970

Právo k provozování uveřejněných textů zadává Československé divadelní a literární jednatelství, Praha 2, Vyšehradská 28; autorská práva autorů hudebních skladeb chrání Ochranný svaz autorský, Praha 6, Čs. armády 20.

GOOD-BY JIMMY

HUDBA: PETR SKOUMAL

TEXT: JAN VODŇANSKÝ

Bez humoru, ale svižně

Good-by Jimmy, Good-by, Good-by Jimmy, Good-

by - Polib mne a pojd', če-ká tě lojd', Good-

by Jimmy, Good-by 1. Já setru si se 2. Až vrátíš se

sl-zy až sbohem ti dám za-po-me-nu br-zy, vždyť víc pá-nu
poznáš ja-ký jsi byl vůl. Pak zas o mne možná pře-ra-ziš

znám u-mí tančit shimmy, to zas bude ráj, tož sbohem můj
hůl zas po-rveš se sni-mi a já čínský čaj ti u-va-řím

Jimmy, My Jimmy, Good-by
Jimmy, My Jimmy, Good-by

D.C. (opakovati až do přirodného ztlumutí)

SKLADATEL PETR SKOUMAL (STOJÍ), TEXTAŘ JAN VODŇANSKÝ (SEDÍ NA ŽIDLI), JEJICH TVORBU ZNÁTE Z NAŠEHO ČASOPISU I ODJINUD, OSOBNĚ JE MŮŽETE ZAHLÉDNOUT NA JEVIŠTI ČINOHERNÍHO KLUBU I JINDE. POSLECHNOUT SI JE MŮŽETE I Z GRAMODESKY, KTERÁ NEDÁVNO VYŠLA.

FOTO M. ZAJÍC

rms

Josephine
Bakerová u nás
Foto V. Sochůrek